

[Heilesen.]

Det forekommer mig, at det nødvendige samarbejde mellem landbrugsministeriet, fiskeriministeriet og kulturministeriet, der alle har interesse i lovens overholdelse, mangler.

Endelig skal jeg henvise til, at de omtalte forureninger har medført, at fiskebestanden i flere af vore vandløb er så godt som helt uddød, og derfor stiller jeg det spørgsmål til den højtærede fiskeriminister, om ministeren gennem fiskerikontrollen vil være medvirkende til, at lovens bestemmelser overholdes, så vandforureningen forsvinder og der derigennem skabes mulighed for, at der kan leve en fiskebestand i vore åer og vandløb.

Fiskeriministeren (A. C. Normann): Jeg sympatiserer i høj grad med de motiver, som ligger bag det ærede medlems spørgsmål, nemlig ønsket om, at vore vandløbs naturlige flora og fauna, herunder bestanden af fisk, kan leve og trives. De samme motiver ligger da også bag den ændring, der ved loven af 3. april 1963 er gennemført af vandløbsloven af 11. april 1949, men som først træder fuldt ud i kraft den 1. april næste år.

Bestemmelsen i lovens § 5 indeholder dels et absolut forbud mod at tilføre vandløb en række forskellige stoffer, dels et forbud mod uden vandløbsretternes godkendelse at udlede spildevand fra anlæg, der er fælles for flere ejendomme, fra mejerier, sygehuse, vaskerier, gasværker, fabrikker, slagterier eller andre virksomheder eller fra stalde, møddinger m. v., når der derved sker en væsentlig forurening. Udledning af ensilage-saft er nu medtaget under det absolutte forbud.

Kun for så vidt angår områder uden for sammenhængende bebyggelse, er det tilladt lodsejere til vandløbene at aflede spildevand, men herom gælder dog begrænsningen i vandløbslovens § 71, hvorefter et spildevandsanlæg med afløb til et åbent vandløb skal udføres, vedligeholdes og benyttes på en sådan måde, at afledningen ikke skader vandløbets naturlige tilstand.

Vandløbslovgivningens regler om indbringelse af projekter angående spildevandsafledning og rejsning af sager om forureninger over for vandløbsretterne indebærer

bl. a., at spørgsmål om forurening kan indbringes såvel af vedkommende kommunalbestyrelse på eget initiativ som efter begæring af landbrugsministeren, indenrigsministeren, ministeren for kulturelle anliggender og fiskeriministeren. Endelig kan enhver skadelidende, f. eks. dambrugere eller sportsfiskere, indbringe sådanne sager.

Tilsynet med overholdelse af bestemmelserne påhviler politiet og fiskerikontrollen. Det er klart, at en fuldstændig kontrol er umulig, men mange sager indberettes dog til fiskeriministeriet i tidens løb, og adskillige af dem resulterer i, at der bliver rejst tiltale og idømt bøder samt i en del tilfælde også erstatning. Det er mit indtryk, at antallet af forureningssager som følge af udledning af ensilage — og det var jo en af de talrige kilder til forureninger gennem en række af de senere år — har været nedadgående i de sidste år. Om dette så skyldes den forebyggende virkning af, at en del sager er forfulgt ved retten, eller om det skyldes den oplysningskampagne, som foregår både fra fiskeriets og fra landbrugets side, tør jeg ikke afgøre, men jeg er nærmest tilbøjelig til at lægge mest vægt på det sidste.

Foruden den del af indberetningerne, der vedrører forurening fra landbruget, drejer indberetningerne sig om mere permanent forurening ved udledning af spildevand fra byer, større bebyggelser, mejerier og industrielle virksomheder m. v., og disse forureninger har vist sig endnu vanskeligere at komme til livs, bl. a. fordi effektive rensningsanlæg hidtil har været meget kostbare. Ikke desto mindre må vi videre ad den vej, hvis vi ikke skal efterlade vore efterkommere de smukke danske vandløb som kloakker til skade for både sundheden og fiskebestanden. Heri er jeg helt enig med det ærede medlem.

Når det ærede medlem hr. Heilesen finder, at der måske mangler det fornødne samarbejde mellem de forskellige institutioner, som har interesse i eller medansvar for lovens overholdelse, vil jeg gerne oplyse, at der på landbrugsministerens initiativ for nogle år siden blev nedsat et koordineringsudvalg, som holder møde 1 gang månedlig og behandler alle spørgsmål af fælles interesse, og som søger at fordele arbejdet efter, hvilke interesser der i den givne situation